

Не. Изложба „нецензуриране лажи“ у београдској галерији „Прогрес“ ипак не може да се пореди са оном Хитлеровом, односно Гебелсовом злогласном изложбом посвећеној делима „декадентне“ (и, разуме се, доминантно „јеврејске“) уметности из 1937. – као што су у првим коментарима асоцирали неки критичари. Али није нипошто ни безазлена „креативна“ инсталација, као што би њени (анонимни?) аутори и промотери то желели да представе. Иако заступљеност међу изложеним „експонатима“, на неки начин, представља својеврсно признање, то је – да се не лажемо – истовремено и нека врста „црне листе“, јавне потернице, односно, скоро па званичне потврде „нон грата“ статуса у врлом новом свету „напредне“ Србије.

Очигледан и непосредан узор за прављење ове изложбе била је конференција „Ријеч, слика и непријатељ“, коју је 2013. организовао црногорски медијар Мило Ђукановић, где су на идентичан начин изложене насловне стране црногорске штампе употребљене против Ђукановића. (А вероватно је и „кустова“ изложбе био исти.) Иако је овај митинг ради о ауторитарном режиму са елементима диктатуре, црногорска власт је, поштено говорећи, ипак имала неког основа за прављење овакве изложбе, с обзиром да најгледанија телевизија (Вијести) и две најчитаније дневне новине Црној Гори (Вијести и Дан) више или мање жестоко критикују Ђукановића на својим медијским платформи. У Србији то, не само да није случај, већ Вучић апсолутно или делимично подржава све дословно све велике телевизије и седам најчитанијих дневних новина, а не само оне које подржавају.

Изложба за сузе и за смех

Пише: НСПМ

уторак, 26 јул 2016 11:28

